

meen nut, geldelijke bijdragen uit 's Lands kas worden verleend (art. 11)

Artikel 12 van de Boschwet 1922 bevatte een soortgelijke regeling, met dien verstande, dat de bijdragen gegeven konden worden ter bewaring van natuurschoon, gevormd door bossen en andere houtopstanden. De redactie van het nieuwe artikel 11 is dus ruimer omdat daarin over natuurschoon niet meer wordt gesproken.

Wat betreft de praktische betekenis van de nieuwe bepalingen had de minister reeds in de Tweede Kamer verklaard — in antwoord op een desbetreffende vraag — dat het de bedoeling was, om deze mogelijkheid, die de wet biedt, niet in de praktijk tot een dode letter te maken. In de Eerste Kamer werd door een aantal afgevaardigden aangedrongen op een verruiming van deze bijdragen en kredieten. Voorts werd gewezen op het feit, dat de uitgekeerde subsidies in de kosten van omzetting van hakhout in opgaand bos de laatste jaren sterk waren verminderd. De minister beloofde in zijn antwoord deze laatste kwestie nader te zullen bezien, aangezien ook hij van oordeel was, dat de omzetting van het hakhout bijzonder nuttig kan zijn.

Het stemt tot vreugde, dat de Rijksbegroting 1962, hoofdstuk XIV Landbouw en Visserij, onderafdeling IX Staatsbosbeheer, althans wat het vorenvermelde betreft, een duidelijke verbetering te zien geeft ten opzichte van de Rijksbegroting 1961, hetgeen uit het volgende overzicht blijkt:

<i>Gewone Dienst</i>	1962	1961
subsidie omzetting hakhout in opgaand bos	f 100.000	f 40.000
uitgaven betreffende artikel 11 van de Boswet (art. 12 Boschwet 1922)	f 150.000	f 146.000

<i>Buitengewone Dienst</i>		
voorschotten als bedoeld in art. 10 van de Boswet (art. 8 Boschwet 1922)	f 120.000	f 70.000

Tot slot van de beschouwingen over het totstandkomen van de Boswet mag nog worden gewezen op artikel 23 van de Wet, waarin is bepaald dat de Wet in werking treedt op een door de Kroon te bepalen tijdstip. Ondanks het feit, dat de Wet in het Staatsblad is verschenen, blijven dus, in afwachting van het in artikel 23 bedoelde Koninklijk Besluit, de oude regelingen ten aanzien van bossen en andere houtopstanden nog onverminderd van kracht. Het ligt in de verwachting, dat de nieuwe Boswet niet voor medio 1962 in werking zal treden, gezien de vele voorbereidingen, die nog dienen te worden getroffen.

OOGSTVERWACHTINGSBERICHT VOOR BOOMZADEN SEIZOEN 1961/1962

De oogst van groveden laat zich in ons land in het algemeen vrij goed aanzien. Het is natuurlijk de vraag of van goede opstanden kan worden geplukt en of deze wel behoorlijk dragen. Is dat niet het geval dan is wederom invoer uit West-Duitsland noodzakelijk. Het is nu wel duidelijk, dat de nieuwe indeling van het zogenaamde „Norddeutsches Tiefland” het mogelijk maakt, dat uit het westelijk deel, dat aan ons

land grenst, bij voldoende voorraad zaad kan worden gekocht. Ook in dit gebied is dit jaar een redelijke oogst te verwachten, zodat de mogelijkheid bestaat — behoudens arbeidsmoeilijkheden — dat uit West-Duitsland zaad kan worden betrokken. De voorlopige voorspelling voor het volgende jaar ligt veel lager, zodat nu grote activiteit nodig is.

De Oostenrijkse den staat er zeker even goed voor en plaatselijk is een zeer goede oogst te verwachten, vooral in het voornaamste winningsgebied, de kuststreek. Invoer zal niet nodig zijn. Ook van de Corsicaanse den is in dit gebied een goede tot zeer goede oogst te verwachten. Het zou goed zijn ook hiervan zoveel mogelijk te winnen, zodat invoer overbodig wordt.

De andere naaldhoutsoorten, Japanse lariks, fijnspar en douglas laten dit jaar verstek gaan. Weliswaar zijn er enkele berichten over een iets betere verwachting, maar in een slecht jaar kan men beter niets oogsten, daar de kwaliteit dan ook te wensen overlaat.

Van het loofhout geeft de beuk een misoogst te zien, terwijl de inlandse eik en de Amerikaanse beiden een slechte tot beneden middelmatige oogst zullen op kunnen leveren. Van de berk en de elzen zijn de berichten nu na 2 jaren weer slecht tot middelmatig; het slechtst voor de berk, dan de witte els, terwijl van de zwarte els de verwachting iets beter is.

Mededeling van het Staatsbosbeheer.

HET KAPITAALVERNIETIGENDE STROOISELROVEN GAAT DOOR

In de Nijkerkse Courant van 3 oktober 1961 staat de volgende advertentie van een gemeente met een uitgebreid bosgebied, die het dus beter moest weten:

„Burgemeester en Wethouders van de gemeente Ermelo maken bekend, dat van 1 oktober tot 15 november aan ingezetenen, uitsluitend voor eigen gebruik, tegen betaling, vergunningen worden afgegeven voor het halen van mos uit de gemeentebossen en wel te Ermelo iedere maandag in vorenvermeld tijdvak tussen 2 en 2 uur 30 ter hulpsecretarie, te Elspeet alsvoren in het gymnastieklokaal en te Nunspeet alsvoren ten kantore Plesmanlaan 1”.

Hoewel het weghalen van mos een oud gebruik is ten behoeve van de potstallen, is het toch kwalijk aan te nemen, dat dit nog steeds moet geschieden, daar de landbouw dit gebruik alreeds meer dan een halve eeuw heeft ontraden en de potstallen nu toch wel zeker tot het verleden zijn gaan behoren of anders een veel te grote achterlijkheid aangeven dan dat een landelijke gemeente daar nog steun aan dient te verlenen door zijn bossen er voor af te breken. Voor het dekken — bijvoorbeeld van de kuil — zijn er genoeg andere materialen, zoals stro, op een boerderij zelf. Het blijft daarom een open vraag of de bepaling „voor eigen gebruik” wel wordt nageleefd en er met tonnen worden afgevoerd voor de verkoop. Zo niet, dan dient men toch wel met een ver voorbij verleden af te rekenen en de oude sleur te beëindigen.

PREMIEREGELING VOOR HET SCHIETEN VAN HOUTDUIVEN VERLENGD

In verband met de vele klachten over door houtduiven aangerichte schade aan landbouwgewassen, heeft het Ministerie van Landbouw en Visserij besloten de premieregeling voor houtduiven, die op 31 augustus 1961 werd beëindigd, tot nader order wederom open te stellen. Zoals bekend is bedraagt de premie f 0,75 per geschoten volwassen houtduif. Slechts de houders van een jachtakte en van een vergunning ex artikel 53 van de Jachtwet komen in aanmerking voor uitkering van de premie.

Voor het verkrijgen van de premie dienen van elke geschoten vogel de twaalf grote staartveren, welke aan de onderzijde worden gekenmerkt door een lichte band, te worden uitgetrokken en na tot een bosje te zijn samengebonden te worden ingeleverd bij de provinciale voedselcommissaris van de provincie waar de betrokken jager woonachtig is.